

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Седова Юрія Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України, абзацу шостого пункту 2 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI в первинній редакції

Київ
18 липня 2023 року
№ 117-3(II)/2023

Справа № 3-105/2023(197/23)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання, доповідач),
Головатий Сергій Петрович,
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Седова Юрія Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України, абзацу шостого пункту 2 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № № 41–45, ст. 529) в первинній редакції.

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Седов Ю.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині третій статті 22 Конституції України (конституційність) пункт 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), абзац шостий пункту 2 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI в первинній редакції (далі – Закон № 2453).

1.2. Відповідно до пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу «апеляційні та касаційні скарги, заяви про перегляд судових рішень у кримінальних справах, які були розглянуті до набрання чинності цим Кодексом, або у справах, розгляд яких не завершено з набранням чинності цим Кодексом, подаються і розглядаються у порядку, що діяв до набрання чинності цим Кодексом, з урахуванням положень, передбачених § 3 розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“».

Згідно з абзацом шостим пункту 2 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону № 2453 „клопотання про перегляд судових рішень у порядку виключного провадження з підстав, передбачених пунктами 2 і 3 частини першої статті 400⁴ Кримінально-процесуального кодексу України, подані до Верховного Суду України до набрання чинності цим Законом, розглядаються в порядку, що діяв до набрання чинності цим Законом“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Апеляційний суд Полтавської області вироком від 7 грудня 2004 року, який Верховний Суд України ухвалою від 14 липня 2005 року залишив без змін, засудив Седова Ю.М. за пунктами „а“, „и“, „і“ статті 93, частиною другою статті 123 Кримінального кодексу України 1960 року, частиною четвертою

статті 189 Кримінального кодексу України і призначив йому покарання у вигляді довічного позбавлення волі з конфіскацією всього майна.

Сєдов Ю.М. звернувся до Верховного Суду з клопотанням про перегляд згаданих судових рішень в порядку виключного провадження на підставі пункту 2 частини першої статті 400⁴ Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року в редакції Закону України „Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу України“ від 21 червня 2001 року № 2533–III (далі – Закон № 2533).

Велика Палата Верховного Суду ухвалою від 15 березня 2023 року відмовила у відкритті провадження за клопотанням Сєдова Ю.М. про перегляд за виключними обставинами вироку Апеляційного суду Полтавської області від 7 грудня 2004 року та ухвали Верховного Суду України від 14 липня 2005 року.

Велика Палата Верховного Суду своє рішення мотивувала тим, що Верховний Суд почав роботу з 15 грудня 2017 року, тобто з дня набрання чинності Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Закон № 2147), яким внесено зміни до Кодексу, зокрема доповнено його процесуальними приписами, якими визначено процедуру здійснення Великою Палатою Верховного Суду провадження за виключними обставинами. Пункт 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу викладено в новій редакції, згідно з якою вимоги, які діяли до набрання чинності Законом № 2147, поширюються лише на справи, заяви в яких подано до Верховного Суду України чи розгляд яких не закінчено до набрання чинності Законом № 2147. Таким чином, перегляд оспорюваних судових рішень за виключними обставинами з підстав, на які засуджений посилається у своєму клопотанні, не належить до компетенції Великої Палати Верховного Суду.

Автор клопотання твердить, що приписи пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу та абзацу шостого пункту 2 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону № 2453 порушують його право на захист судом прав і свобод людини і громадянина та право підозрюваного, обвинуваченого чи підсудного

на захист, гарантовані частиною першою статті 55, частиною другою статті 63 Конституції України.

Сєдов Ю.М. твердить, що „право звернутися до касаційного суду як до суду третьої інстанції в моїй справі з клопотанням про перегляд відносно мене вироку Апеляційного суду Полтавської області від 07 грудня 2004 року і ухвали Верховного Суду України від 14 липня 2005 року в порядку виключного провадження з підстав неправильного застосування кримінального закону та істотного порушення вимог кримінально-процесуального закону, які істотно вплинули на зазначені судові рішення, належить як до права на захист судом прав і свобод людини і громадянина, так і до права підозрюваного, обвинуваченого чи підсудного на захист, що гарантовані відповідно частиною першою ст. 55, частиною другою ст. 63 Конституції України“.

Обґрунтовуючи свою позицію щодо неконституційності оспорюваних приписів Кодексу та Закону № 2453, суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на окремі приписи Конституції та законів України, а також на судові рішення у його справі.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ „конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього Закону“ (абзац перший частини першої).

Відповідно до статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ „конституційною скаргою є подане до Суду письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу“ (частина перша).

За частиною першою статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“ „суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що

застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України“ (абзац перший).

У конституційній скарзі Седов Ю.М. порушує питання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) абзацу шостого пункту 2 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону № 2453.

Однак зі змісту ухвали Великої Палати Верховного Суду від 15 березня 2023 року вбачається, що припис абзацу шостого пункту 2 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону № 2453 в цьому судовому рішенні не застосовано.

2.2. Згідно з Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Мотивуючи неконституційність пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу, Седов Ю.М. висловлює незгоду із законодавчо визначеним у Кодексі переліком підстав для перегляду остаточних судових рішень в порядку виключного провадження та формулює припущення стосовно своїх дій у разі збереження чинності норм Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року в редакції Закону № 2533 щодо підстав перегляду остаточних судових рішень в порядку виключного провадження.

Однак наведені міркування не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного припису Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу в частині клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження

у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Седова Юрія Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України, абзацу шостого пункту 2 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**